

DM

magazin

Lódi
Ferenc

NYÁR HAVA

A meztelen föld testedtől meleg még,
hol elfeküdtél csillagfény alatt
s a fűzések a szemük meresztgették,
a Tiszából meg lestek a halak.

Elég, ha térded ujjak bőgye mássza,
hogy elterülj oly zsirosan, buján,
mint a Nagyalföld: öle, méhe tárva,
s ökörnyal úszik forró nyár után.

A csillagok itt házhoz jönnek, látod,
de mégse legyen visszamaradásod;
hajnalban kelj, hogy hazérj korán.

Majd bogarak és békák vetnek ágyat
a süppedésben, tested hült nyomán,
hogy megőrizzék melegét a nyárnak.

AZOK A FÉRJEK!

Amikor Lindorm déltájban hazajött, kirázta a hideg, prüsszögött, fázott, köhögött, fájt a feje és hascsikarása volt. Mégis asztalhoz ült, hogy lenyelje a füstölt angolnát, de az visszakívánkozott a tányérjába, mintha zsinengen rángatná. Lindorm cudarul érezte magát. Kereken visszautasította az ebéd többi fogását, úgyhogy szegény Lindorm asszony sem ebédelte. De nem törődött a saját éhségével, hanem csak szegény beteg férjére gondolt. Elővette minden asszonyi furfangját, hogy ágyba kényszerítse. Forró fejére tette hűvös kezét és dörzsölte jéghideg lábát. Csupa aggodalom és jó akarat volt. Nagy igyekezetében olyan bőségesen frissítette kölnivízzel férje homlokát, hogy az a szemébe csurgott és csipett. Lindorm átkozódott és köhögött — köhögött és átkozódott. Ha a köhögőroham félbeszakította szifkozódását és csak fél átkokat tudott kinyögni, a felesége kiegészítette a félbe maradt szavakat és ezzel bizonyos enyhülést szerzett férjének.

Miután a roham elmúlt, Lindorm teljesen kimerülten hevert az ágyon. Felesége nem mozdult mellőle, fogta a kezét és felolvassott neki az Országunk című képeslapból, míg a férj ki nem tépte kezéből a lapot és rá nem förmedt: „Eredj a fenébe, még halálra kínozod!”

Lindormné e szavakra kisuhan a szobából. Estére operajegy volt, nagyon kedvelte a zenét. De színház helyett a konyhába sietett, ahol fűszeres forrált bort készített. Lindorm a jó háziszorból különösebb ellenkezés nélkül felhajtott két-három pohárral. Ettől elkezdett izzadni és lassan félálomba merült.

Az asszony ott ült az ágy mellett és örömmel leste férje mind egyenletesebb lélegzetét, mely rövidesen egészséges horkolássá hangosodott.

Reggelre Lindormnak kutya bájja sem volt, hát bement a hiva-

talába. Mikor délben hazajött, felesége sápadtan, karikás szemmel fogadta.

„Hát veled mi történt?” — kérdezte kelletlenül.

„Nem érzem magam jól!” — felelte az asszony.

„Neked sem jön meg az eszed?” — korholta a feleségét. „Kivághott ruhában jöttél el Berglundékhöz legutóbb. Természetes, hogy megfáztál. Iszom is egy törkölyt, mert védekezni kell!”

Es Lindorm evett, ivott, s jól megtömté a bendőjét. Észre sem vette, hogy mellette a felesége alig nyúl az ételhez. Ebéd után felkelt és a szobájába sietett szundítani. Frissen ébredt, majd felöltötte a szmokingját és fűtőöröszve benézett az asszonyhoz.

„Pokoli fejfájásom van” — panaszkodott a felesége.

„Még ez hiányzott”, fakadt ki mérgesen Lindorm — „nem késtem le miattad a kártyapartit. Na szervusz, és ápolj magad egy kicsit, hogy megszűnjön ez a nyavalygás.”

Ezzel megfordult és elment hazulról.

Mikor hajnali egykor benyitott a hálószobába, Lindormné éppen elaludt. De azonnal feljélt, ahogy férje a recsegő ágyra huppant, és elkezdett köhögni.

„Szopogass valami cukorkát, az ördögbe is!” — kiabálta Lindorm türelmetlenül. — „Zavar a köhögésed!”

Az asszony szót fogadott, a szájába vett egy gyögyucukrot, de csak köhögött tovább. Lindorm forgolódott az ágyban, majd felugrott, fel s alá járkált a szobában, és kezét tördelve sziszegte:

„Hagyd már abba, a kutya mindenit! Aludnom kell, érted? Szorítsd össze a fogadat, vagy tömő a szádba a zsebkendőt, és húzd magadra a paplant!”

Szegény Lindormné majd megfulladt a takaró alatt. A férje azonban elaludt.

DANIEL BERGMAN

A nyaraló drótsövénnyel bekerített gyümölcsös közepén állt. Harminc napra béreltem ki egy idős asszonytól. Az asszony özvegy volt, a kis házat a gyerekei építették, hogy nyaranta kiadhassa, és így pénzhez jusson.

Jó időt fogtam ki, a harmirc nap alatt egyszer sem esett. A faház megfelelt a célnak, és a bére sem volt túl sok. A fenyőgerendákból nagy cseppekben olvadt ki a gyanta, a kis padláson tavalyi fű száradt. Nyugalmas, békés hely volt, mint az ilyen elhagyott faházak általában. A kert hátsó kapujától gyalogút vezetett a tóhoz, előbb fűzbokok között, aztán keresztül egy fiatal nyárfaerdőn. Az út utolsó szakasza meredeken szaladt le a vízre.

Hajnalban keltem, horgásztam, olvastam, vagy csavarogtam, minden különösebb cél nélkül. Tafálatam egy helyet, felúton a ház és a Balaton között, fent, a meredek partoldalon, ahonnan az egész távat látni lehetett. Gyakran leültem itt, s amíg itt voltam, nem tudtam semmihez sem kezdeni. A nagy víztükröt néztem, szemben a kék hegyeket, nem csináltam semmit, és itt ez is elég tartalmas dolog volt.

Az első hét végén, az ötödik vagy a hatodik napon, arra figyeltem fel, hogy piros repülőmodell száll el a fejem fölött, a tó felé. Nagyon korán volt még, talán öt óra. A fű harmatosan rezgett a kis szélben, a víz fölött könnyű, fehér pára állt, lassan oszlott, ahogy kelt fel a nap. A kis gép szállt a tó felé, néztem, hogyan emeli magasra a légáramlat, hogyan viszi lassan és lágyan a víz fölé.

Mögöttem, fent a meredek tetején, egy tizenhatszáz év körüli fiú állt. Kifakult farmer és sárga trikó volt rajta. Nem vett észre: a bokor, amelynek a tövében ültem, eltakart. Zsebre dugott kézzel állt a fiú, a Balaton felé tartó gépet kísérte a tekintetével. A repülőmodell már jól bent járt a víz fölött, az áramlatból kikerülve egyre lejjebb ereszkedett, aztán rá siklott a vízre. A fiú sajnálkozás nélkül, közömbös arccal nézte.

Néhány nap múlva ismét megjelent. Most egy krémszínű nagy szárnyfelületű modellt hozott magával. A szél kedvező volt, a gép egyenesen, mintha határozott céllal, egy előre kijelölt légfolyosón menne, siklórepüléssel, távol a parttól leereszkedett a vízre. A fiú megfordult, és elment.

Érthetetlen, értelmetlen és céltalan játék volt.

Még egyszer láttam őt. Ekkor egy kecses, nagyon könnyű építésű modellt engedett el. A gépet ismét a tó fölé küldte. Jól láttam, hogy megfigyelte a szél irányát és szándékosan arrafelé engedte útnak. A kis gép eltűnt a távolban. A fiú a kavicsokat rugdalva elsétált a betonút felé.

Összekapkodtam a holmimat és utána siettem. Amikor megszólítottam, hirtelen felém fordította a fejét, zavartan végigmért. Néhány közömbös szót váltottunk a horgászatról, az időjárásról és a tóról. Amikor a házhoz értünk, javasoltam, hogy menjünk le a kikötőbe, béreljünk csónakot, és hozzuk ki a vízből a modellt. A fiú megrántotta a vállát.

— Minek?

A harminc nap letelt. Az utolsó délután megjelent a kis öregasszony egy hátizsákos férfival, aki azonnal hozzálátott a horgászbójái összeállításához. Átadtam a

Pintér
Tamás

MÓZES REPÜLŐI

kulcsokat, fogtam a bőröndömet és kimentem az állomásra.

Vége volt. Rossz hangulat fogott el, hogy vége van.

Öt húszkor kellett megérkeznie a vonatnak, volt még néhány percem. Lementem a parti vendéglőbe, tudtam, hogy nem érek vissza az állomásra időben. A pincér ráért, nagyon bőbeszédű volt, láttam, hogy szívesen társalog. Ittunk. Mintha vizet ittam volna, nem múlt el a rossz hangulatom.

A nyárnak vége volt. A terasz eperfáin már halványodtak a levelek. Hűvösödött, felvettem a pulóverem. Csak néhányan ültek ott rajtam kívül, a tó felől hideg levegőhullámok érkeztek, hallani lehetett, ahogy a víz nekivágódik a kőgátnak. Mindenki bevonult a terembe. Temetőszaga volt az egésznek. A pincér fáradtan beszélt, a jól fizető idénymunkát sajnálta, szidta a pesti éttermet, ahová nemskára vissza kell mennie. Temetőszaga volt mindennek. Tudtam, hogy a bőröndömbe ott a megkezdett munkám, változatlanul, abban a féligkész állapotban, ahogyan lehoztam. A lapok felkunkorodtak, megsárgultak a napon, gyűrődtek lettek, megviseltek, piszkosak.

A következő vonatról is lemaradtam. Hallottam, hogy szól a jelzőharang az állomáson, beérkezett és elment a vonat. Utoljára konyakot ittunk, amit már egyikünk sem kívánt. Jeges konyakot, sörrel.

Akkor megjelent a fiú. Most is ugyanabban a farmerban, ugyanabban a trikóban volt. Leült az egyik távoli asztalhoz. Azt hiszem, nem ismert meg.

— Mit hozzak, atya? — kérdezte a pincér.

— Sört — felelte a fiú.

A pincér odavitte a palackot, aztán visszaült hozzám. — Micsoda szerencsés fickók vannak — jegyezte meg.

Először nem tudtam, kire érti.

— Ez a Mózes — mondta. Fejével a magányosan üldögélő fiú felé intett. — Vannak, akiknek vágányon megy az életük. Egy ujjukat sem kell mozdítani. Ez kifogta az amerikát...

— Hogyan?

— Mázlista. Piszkos nagy sze-

rencséje van. Más ilyen hozzá hasonló fattyúk a telenben vagy miben nevelkednek, ő meg... Na hát neki a falu hozta meg a szerencséjét. Úgy mesélik, hogy ötvennégy vagy ötvenöt táján, már nem tudom biztosan, lent a víznél, a nád között találtak rá. Alig párnapos volt. Ott találták meg, egy rendes pólyába volt bugyolálva, és csendesen nyöszörgött... Tisztára mint a Mózes... Hát így kezdte. A szüleit nem sikerült megtalálni. Lehet, hogy nem is magyarok. Minden újszülött egyformán sír, bármilyen nációból jött is... Hát így kezdte. És ma... Ma meg a körzeti orvosnál lakik, a tanácselnöktől kezdve az iskolaigazgatóig mindenki a faterja, a nők úgy bának vele, mintha a saját fiúk volna. Ennek aztán semmi gondja, megvan itt mindene. Most meg, azt mesélik, Pestre került, megy az egyetemre. Szerencsés fickó, az egyszer biztos.

A fiú közben eltűnt, a sörért járó pénzt az asztalon hagyta.

Már csak ketten ültünk a vendéglő teraszán, a pincér meg én. Arról beszélgettünk, hogy jövő nyáron találkozzunk újra, hogy milyen nagyon messze van az új nyár.

A vendéglő éjfélkor bezárt. Csak hajnalban kaptam vonatot.

Még nincs egy éve ennek. Most, nyár elején ott jártam, hogy lefoglaljam a faházat augusztusra. Elkéstem: az öregasszony azt mondta, már régen kiadta az egész szezonra. Más helyet, ami megfelelt volna, nem találtam. Nem végeztem semmit. Az állomás kisüsti pálinkától és égett zsírtól bűzlő restijében vártam a vonatra. Zuhogott az eső, én voltam az egyetlen utas. Eszembe jutott a fiú. Csak hosszas kérdészködés után akadt egy ember, aki tudott róla: az állomás váltókezelője. Egy fröccs mellett mondta el, hogy ősszel a fiú Pestre ment, azóta nem hallani róla. Ha nyomoztattak volna utána, talán megkerül. De nem nyomoztattak. Minek? Es ha eddig nem jött vissza, nem is jön már soha sem.

A váltókezelő kiitta a fröccsöt, előhúzza öreg Doxazobórját. — Tizenhat tíz. Öt perc múlva itt a vonatja. Személyvonat — tette hozzá. — Mindenhol megáll.

A NEW YORK-IAK JOGA — A JÓGA

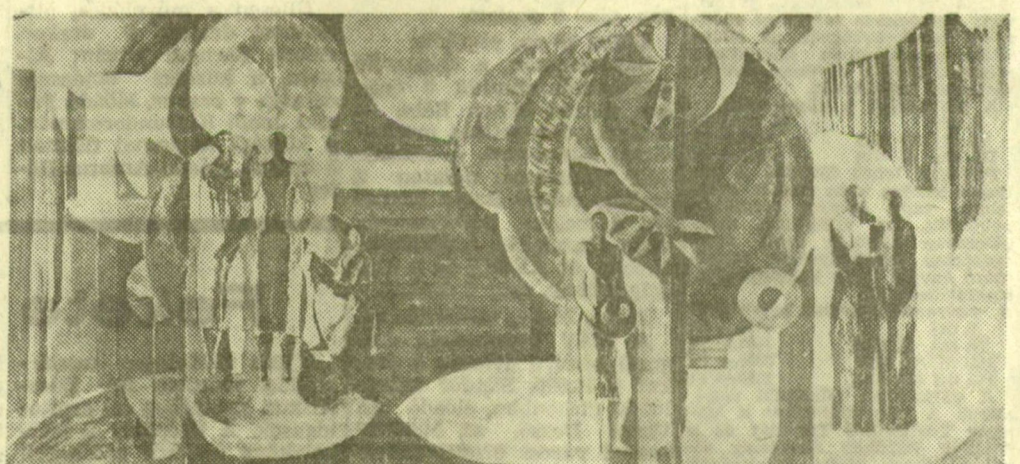
A New York-i Central Parkban vagyunk, egy nyári napon, délelőtt fél tizenkettőkor. A fűben ülő 250 ember között valamennyi korosztály képviselve van. Találkozunk egész családdal is (papa, mama és három gyermek), egy nagy gyár vezérigazgatója, egyetem hallgatók, háziasszonyok is vannak jelen, jöttek a vakok intézetéből is. Valamennyien egy megafon parancsának engedelmeskednek. Mind a kétszázötvenen lassan mozdítani kezdik karjukat és lábukat, nyakköröztést csinálnak. Ingenyes, nyilvános jogatanfolyam kezdődött.

A múltban már két alkalommal rendeztek jogabemutatót a New

York-i parkokban. Mivel megnyerték a tetszést, ezért most kezdők számára hat előadásból álló tanfolyamot indítottak. A New York-iaknak azért tetszik a jóga, mert a feszültséggel teli munkahét után szükségük van a pihenésre, igénylik a testmozgást, amit azonban nem versenyszerűen akarnak űzni. Már egy bankban és egy cigarettagyárban is kávézási szünetet jogaszünettel váltják fel, vagyis a munkaidő közben néhány perces szünetet jogagyakorlatok elvégzésére használnak fel. Állítólag az írógép mellett ülve is számos gyakorlatot el lehet végezni.

Vázlat I.

Vázlat II.